

[Jes Lunde]

Hver gang vi har spurgt, er vi blevet henvist til, at arbejdstidsnedsættelse var en sag for arbejdsmarkedets parter. Betyder det så, at regeringen slet ingen politik har for en løsning af vores største samfundsproblem?

Regeringen forsøger efter min opfattelse bevidst at skjule problemets omfang. Sagen er den, at der skal skabes over 400.000 nye arbejdspladser inden 1990, hvis vi skal have fuld beskæftigelse igen. Det svarer til 60.000-70.000 om året resten af 1980erne, og det er så en opgave, der skulle tilkomme det private erhvervsliv. Har det nogen som helst chance for at løse denne? Tror regeringen på det?

I det lange højkonjunkturforløb fra 1958 til 1973 blev der gennemsnitlig skabt 3.500 nye arbejdspladser i den private sektor årligt, og hvis vi tager de allerbedste år, kunne man for en kort tid i perioden 1958-65 skabe 19.000 arbejdspladser årligt, som siden hen i højkonjunktoren delvis forsvandt igen. Går det i resten af tiåret, som det gjorde, da det gik bedst i Danmarkshistorien, ja står vi stadig med over 250.000 arbejdsløse i 1990 på trods af en økonomisk udvikling, som vist overgår selv regeringens forventninger. Går det derimod mindre godt, bliver arbejdsløsheden mere end fordoblet, og regeringen risikerer ledighedsprocenter på over 25. Regeringen har på intet tidspunkt givet et tilfredsstillende svar på, hvad den vil gøre ved disse problemer.

For SF at se er det oplagt, at vi må have en endog meget kraftig nedsættelse af arbejdstiden i form af en 7 timers arbejdsdag nu og 6 timer inden udgangen af 1980erne. I kritikken af dette koncentrerer regeringen sig om de problemer, der kan komme ved en arbejdstidsnedsættelse, og nogle af dem er vi da enige i, men problemerne er til for at blive løst. De økonomiske problemer kan løses gennem solidaritet og om nødvendigt ved politisk indsats her i folketinget. Uddannelsesproblemerne kan løses gennem bevidst planlægning og udbygning af uddannelsessektoren. Maskinproblemerne kan løses gennem indførelse af toholdsdrift osv.

Arbejdsløshedsproblemet, som simpelt hen truer med at udrydde enhver form for social trykthed i samfundet, gør det nødvendigt at strække sig langt for at løse problemerne. Gør man det, vil en 35 timers arbejdsuge kunne give 150.000 til 170.000 nye arbejds-

pladser og en 30 timers arbejdsuge op imod 400.000 nye arbejdspladser.

Når regeringen så fremhæver Belgien og Frankrig som eksempler på, at arbejdstidsnedsættelse ikke giver arbejdspladser, må det bero på en blanding af, at man ikke har studeret erfaringerne særlig grundigt, og så det faktum, at man i disse lande kun har foretaget en meget begrænset arbejdstidsnedsættelse, hvorved man heller ikke kunne forvente de store resultater. I Frankrig er de nye arbejdspladser således kun kommet i virksomheder med over 200 ansatte, fordi man kun har foretaget en reduktion på én time i den ugentlige arbejdstid. Dette understreger kun for SF at se, at det for Danmark med mange små virksomheder er helt afgørende, at en arbejdstidsnedsættelse sker i store trin, for at det skal blive muligt at omlægge produktionen, så der virkelig skabes nye arbejdspladser.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Denne forespørgselsdebat drejer sig jo om to ting, for det første spørgsmålet om udviklingen i arbejdsløsheden og for det andet spørgsmålet om arbejdstid.

Hvis vi ser på arbejdsløshedssituationen, tror jeg, at alle her i folketinget har et ærligt ønske om, at vi skal have ledigheden ned, og det er også rigtigt, som fru Lone Dybkjær sagde, at udviklingen går i den rigtige retning. Det kan vi glæde os over, men problemet er ikke løst endnu. Vi kan sige, at vi kan standse op et øjeblik og trække vejret lidt lettet, og sige, det er godt, at vi har fået brudt stigningen i ledigheden, men det er klart, at vi ikke bare kan sætte os ned og sige, at nu er problemerne løst.

For det første oplever vi jo en tilgang til arbejdsmarkedet. Fra 1982 til 1983 oplevede vi en tilgang til arbejdsmarkedet på et sted mellem 20.000 og 25.000. Dem skal der også være plads til, men det er også klart, at vi må fortsætte en politik, som gør, at ledigheden yderligere kan bringes ned.

Så har der været forskellige synspunkter fremme om, hvordan man nu kan gøre det, og her mener regeringen jo, at den bedste måde er at fortsætte den politik, som regeringen har lagt frem, og som også har bevirket, at vi nu må sige, at vi kører i den rigtige retning. Det kan ikke nytte noget, at man væl-